

מקורות פרשיות תזריע מצורע תש"פ המסתורין של הטומאה

באב; שהרי הבנים רואים בו דוגמה ומופת לתפקיד הגברי שלהם. ואילו אצל הבנות האם היא גם מעצבת אופי וגם מופת ודוגמה; משום כך בשעת לידתן היא תתכונן בכפליים - לטובתה ולטובתן - להתהלך בדרך הטהרה והמוסר עד לרום מעלת חזון המקדש.

3. ליקוטי שיחות לז/44: אמר חז"ל (שבת נה,ב) כי ארבעה מתו בעטיו של נחש, שלא היה בהם שום חטא ומתו רק מפני חטא עץ הדעת ... היינו שעל ידי החטא ניתנה זוהמה בכל אדם, וכתוצאה מהטומאה והזוהמה נוצרה עניין המיתה.

ליקוטי שיחות יד/26: אמרו חז"ל (עירובין ק,ב) כי דם נדה הוא מהקללות שהתקללה חוה בחטא עץ הדעת, היינו שעל ידי מציאות החטא נתהווה בה מציאות של רע המתבטא בחלקו בדם נדה, אבל הגוף ... דוחה אותו החוצה ואינו סובל מציאות רע.

ליקוטי שיחות כז/85: צער הלידה יש בו ביטוי של חטא עץ הדעת כמו שאמר הקב"ה לחווה: "בעצב תלדי בנים". וזה טעם הטומאה של היולדת והסיבה שצריכה להביא קרבן חטאת לכפרתה.

ליקוטי שיחות יב/65: עניין הטומאה בא מצד הישות (ההרגשה העצמית שהיא תוצאה מעץ הדעת).

4. כוזרי מאמר שני אות ס: יתכן כי הצרעת והזיכות תלויות בטומאת המת, כי המוות הוא ההפסד הכללי לגוף, האבר המצורע דומה למת, וכן הזרע הנפסד, כי יש בו רוח חיים טבעי ובו ההכנה להיות טיפת דם ממנה יתהווה האדם ולכן הפסדו של זרע זה, הוא ניגוד לתכונת החיות ורוח החיים.

אור החיים במדבר יט,ב: ישראל שמת להיותו מלא קדושה מתוקה, כמו כד רבש, בצאת הנפש ונתרוקן הגוף, יתקבצו הקליפות שהן כוחות הטומאה התאבים להידבק בקדושה כדי ליהנות מהטעם הערב.

התוועדויות הרבי מליובאוויטש תשמח ב/423 (ביום השלושים לפטירת רעיותו): מצינו במדרשי חז"ל שכאשר הגיע משה לפרשת טומאת מת, אמר: רבש"ע, במה תהא טהרתו? ... ויש לבאר: לאחרי כל הביאורים וההסברים קשה לבטל את התמיהה 'במה תהא טהרתו'? לבטל את הפעולה והרושם דהעדר החיים [שנוצרו] בהרגש הלב, עד כדי כך שלא יישאר ספק בהרגש הלב בכך שהקב"ה הוא טוב הנראה והנגלה ונותן מידו המלאה והפתוחה. ולכן צריך להשתדלות יתירה לפעול להנחת העניין אצלו.

1. טומאת נבלה - ויקרא יא: ולא לה טמא כל הנגע בנבלתם יטמא עד הערב ... לכל הבהמה אשר היא מפרסת פרסה ושסע איננה שסעת וגרה איננה מעלה.

שמונה שרצים - ויקרא שם: וזה לכם הטמא בשרץ השרץ על הארץ החלד והעכבר והצב למינהו ... כל הנגע בהם במותם יטמא.

אדם מת - במדבר יט: זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים.

טומאת יולדת: אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים ... ושלושים יום ושלושת ימים תשב בדמי טהרה בכל קרש לא תגע ואל המקדש לא תבא ... ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים כנדרתה וששים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה: ובמלאת ימי טהרה... תביא כבש בן שנתו לעלה ובן יונה או תר לחטאת.

מצורע: אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת ... וראהו הכהן וטמא אתו ...

זב וזבה (שיוצאת מהם הפרשה חולנית): איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא ...

בעל קרי: ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב ...

טומאת נידה: כימי נדתה תהיה טמאה היא.

רד"צ הופמן ויקרא/249: החמורה שבטומאות אלו [בפרשתנו] היא טומאת צרעת [שהמצורע משולח מחוץ לשלוש מחנות] והייתה צריכה הפרשה להתחיל בטומאה זו? אלא כיוון שבן אדם מביא לאימו את הטומאה מיד ביציאתו לאוויר העולם ... לכן התחיל הסדר בסוג הטומאה שהאדם גורם מיד בהיוולדו.

נדה לא: שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי: מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה קרבן? אמר להן: בשעה שכורעת לילד, קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן. מתקיף לה רב יוסף: והא מזירה היא ובחרטה תליא מילתא? ועוד קרבן שבועה בעי איתויי [ולא חטאת]?

רמב"ם סוף הלכות מקוואות: דבר ברור וגלוי שהטומאות והטהרות גזירות הכתוב הן ואינן מדברים שדעתו של אדם מכרעת אותו, והרי הן מכלל החוקים. וכן הטבילה מהטומאות מכלל החוקים הוא, שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים, אלא גזירת הכתוב היא... ואף על פי רמז יש בדבר.

2. נדה לא: מפני מה אמרה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר? זכר שהכל שמחים בו [בברית מילה] מתחרטת לשבעה, נקבה שהכל עצבים בה [עוד כמה ימים] מתחרטת לארבעה עשר.

רש"י הירש ויקרא יב: השפעת האם על מעלתה המוסרית של בתה היא כפליים כהשפעתה על בנה. שם מרכז הכובד של החינוך הוא